

א א מיי פ"ג מהלכות
שמיטה ה"ז כ סמג
ע"ש
ב ב מיי שם הלכה ה
וסמג שם טו"ע י"ד
ג ג ר"ז טע"ב
ד ד ה מיי שם ה"ז
ה ה ר מיי פ"ג מהלכות
שמיטה ה"ז כ:

אלמא מתנות דכהן לא מובני אינשי. פירוש לא מוזני כמו לא זבני דבי היכי דכשלקח ממנו במשקל מנכה לו משום דכשלאמר ליה מכור לי ליטרא דזר לא רצה לקנות מתנות ה"ג מתני' שיר אלל מוכר הוי ללוקח הימנו במשקל ולא זבין מתנה דכהן אבל בשלא שיר כלום לא שייך לומר לא זבין שהרי קנה הכל ומיהו הא דקאמר דאלל מוכר מתנה דכהן לא זבני לך לא א"ש:

הדרן עלך ראשית הגז

שילוח הקן. לבד מראשית הגז. וה"ה לבד ממתנות וחדא מנייהו נקט:

כל היבא דתנן בחולין ובמוקדשין לצורך בו. תימה כיון (ה) דאין חילוק בין חולין ומוקדשים אלל בגיד הנשה וזאמו ואת בנו א"כ הכי נמי הוה מני למימר איפכא שלא לצורך לבד מאותו ואת בנו וי"ל דכיון דחדוש הוא בזאתו שהוא שלא לצורך כדמפרש ואילן ולא מי אוקימנא כו' נישא טפי לומר לבד מאותו דבר שהיימי סבור שהוא לצורך והוא שלא לצורך: **מאי מעמא אוקימנא** לאו משום דקשיא אן בו'. דהא דאשמועינן דולדות קדשים במעני אמון או דהיינו הן קדושין הוה מני לאשמועינן בעלמא בלא גיד הנשה אלל איידי דתנא לצורך תנא נמי שלא לצורך ומ"מ מוקמינן לה בזולות קדשים כיון דמצינן לפירושי דאשמועינן חדוש קת: **יצא** זה שאין אתה מצווה לשלחו אלא להביאו ליד גזבר. פ"ה דטעמא משום דלא אמרה תורה שלא לתקלה וקשה חדא דלישנא לא משמע הכי ועוד דמסיק ומוקי לה בלא נגמר דינו וא"כ אין צו תקלה ונראה דפשטיה דקרא דריש דמשמע בדמידי שיכול לשלחו משמעי אלל הקדש מנה להביאו ליד גזבר ופירש דקונטרס מתקח לך לא מני לאתויי דהא (ה) ביני מורים לא מועלים ולא נהניס ואע"ג דצקדשי דקא דבי מועלים מתנינן איירי צקדשי מוצח לכ"ע ולא פליגי בסמוך אלל צקדשי דקא דבי ולהכי לא מני ממשט מתקח לך ומיהו לשון להביאו ליד גזבר אין מיישד כל כך דגזבר לא שייך אלל צקדשי דקא דבי: כיון

אלמא מתנות דכהן לא מובין אינשי הכא נמי מתנות דכהן לא מובין אינשי הלכך שייך המוכר מוכר חייב דאמר ליה לוקח מתנה דכהן גבך היא לא שייך לוקח חייב דאמר ליה מוכר מתנה דכהן לא זבני לך:

הדרן עלך ראשית הגז

שילוח הקן נוהג בארץ ובחולין בפני הבית ושלא בפני הבית "בחולין אבל לא במוקדשין חומר בכסוי הדרם משילוח הקן (ה) ששכסוי הדרם נוהג בחיה ובעוף במזומן ובשאיין מזומן ושילוח הקן אינו נוהג אלא בעוף ואינו נוהג אלא בשאינו מזומן ואיזהו שאינו מזומן כגון (ה) אווזין ותרנגולים שקנו בפרדס אבל אם קננו בבית וכן יוני הרדסאות פטור משילוח יעוף טמא פטור מלשלח יעוף טמא רובץ על ביצי עוף טמא פטור מלשלח וטהור רובץ על ביצי עוף טמא פטור מלשלח קורא זכר רבי אליעזר מחייב ירוחכמים פותרין: **גמ'** רבי אבין ור' מיישא (ה) חד אמר כל היבא דתנן בארץ ובחולין שלא לצורך לבד מראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ וחד אמר כל היבא דתנן בפני הבית ושלא בפני הבית שלא לצורך לבד מאותו ואת בנו סלקא דעתך אמינא הואיל ובעינינא דקדשים כתיב בזמן דאיבא קדשים נהוג בזמן דליבא קדשים לא נהוג קמ"ל ותרוייהו אמרי כל היבא דתנן בחולין ובמוקדשים לצורך לבד מגיד הנשה (ה) פשיטא משום דאיקרש פקע ליה איסור גיד הנשה מיניה ולא אוקימנא בולדות קדשים (ה) ומאי מעמא אוקימנא לאו משום דקשיא לן לא ליתני מעיקרא נמי לא תקשי לך איירי דתנא לצורך תנא נמי שלא לצורך: בחולין אבל לא במוקדשים: אמאי לא דאמר קרא ישלח תשלח את האם במי שאתה מצווה לשלחו יצא זה שאי אתה מצווה לשלחו אלא להביאו לידי גזבר אמר רבינא והלכך עוף טהור שהרג את הנפש פטור משלוח מ"מ דאמר קרא שלח תשלח את האם במי שאתה מצווה לשלחו יצא זה שאי אתה מצווה לשלחו אלא להביאו לב"ד היכי דמי (ה) אי דגמר דינייה בר

וכי לא שיר חייב הלוקח ולא משום דחייב המלוה עליה דלאו לאכך הוא אלל משום דזה לא מכר לו חלקו של כהן: (ה) נוסנו. לוקח לכהן ואין הטבח מנכה לו כלום לפי שלא מכר לו את המתנות מסתמא: לוקח הימנו במשקל. דהשתא ודאי זבין ליה: **מנכה לו מן הדמים.** משנשחטה זכו הכהנים במתנותיהן והדין על הטבח. וגזי ראשית הגז ודאי אם פירש לו הכל אני מוכר לך אין כאלן לכהן כלום על זה הואיל ועד שלא נגזזה נמכרה לא חל עליה חובת ראשית הגז דלא קרינא ביה גז לאכך וטעמא דמתני' משום דלא זבניה ולטעמיה דרב חסדא אפילו פריש ליה יהיב ליה ולאו מילתא היא (ה):

הדרן עלך ראשית הגז

שילוח הקן. אלל לא במקדשין. בגמ' [קלנ]. מפרש היכי דמי מוקדשין: ואינו נוגע אלל **בשאינו מזומן.** דכתיב (דברים כג) כי יקרא: **שקנו בפרדס.** שמרדו וילאו מן הבית ואין חוזרות לבית ונעשו מדבריות ופרדס לאו מזומן הוא שיכולים הם לברוח אלל אם צבית קנו פטור: **קנו כחור הבית.** שלא שמרדו: וכן יוני הרדסאות. שדרכם ליגדל עם בני אדם פטור: **עוף טמא פטור.** כדמפרש בגמרא (ה) לפור' טהורה ולא טמאה: **עוף טמא רובץ על ביצי עוף טהור.** אע"ג דמצינן דאפרוח צר שילוח הוא: פטור. דקן לפור' צעין שאתה האם המקנינת לפור טהורה. ועוף טהור הרובץ על ביצי עוף טמא נמי אע"ג דקן לפור הוא פטור כדמפרש בגמרא [קמ]. ואת הבנים תקח לך (ה) ולא ללכזב וצגמרא [קמ]: פריך מכלל דעוף טהור הרובץ על ביצי מין אחר כמותו טהור חייב: קורא. עוף (ה) טמא הוא ודרכו לרבוץ על ביצי אחרים: **זכר פטור מלשנה.** כדליף טעמא בגמ' [סס]: **גמ' רבי אבין ורבי מיישא.** מפרשי הך מתניית דכסוי הדס (ה) ואמו ואת בנו (ה) וגיד הנשה (ה) והזרוע והלחיים (ה) וראשית הגז (ה) ושלות הקן דתנן בזולתו צאריך ובחולין צפני הבית ושלא צפני הבית בחולין ובמוקדשין מר פריש חדא ומר פריש חדא ולא פליגי ותרוייהו קא מפרשי לאידך וזריכיין אנו לומר דבר צסס אומר: **כל היבא דתנן צאריך ובחולין.** הוה דלא חובת קרקע ניניהו אלל חובת הגוף וטהגת בכל מושבות כדליף צפ"ק דקדושין (דף טז): **לבד מראשית הגז לאפקוי מדבני אלעאי.** דמקש לה לתרומה [קלנ]. וה"ה נמי במתנות נשנית לצורך דהא רבי אלעאי יליף מתנות:

מראשית הגז [סס] והא דנקט ראשית הגז משום דעלה א"ר אלעאי דהדיא כדאמר לעיל [סס] רבי אלעאי אומר ראשית הגז אינה טהורה אלל צאריך: **וכלל היבא דתנן בחולין ובמוקדשין.** דהיינו גיד הנשה ואמו ואת בנו: לצורך. דאמו ואת בנו אי לאו דאשמועינן ליה הוה אמינא דאינו נוגע אלל במוקדשין דהא צקדשים כתיב (ה) הילכך אשמועינן דנוהג הוא בחולין כדאמר התם ושור (ה) הפסוק הענין וכ"ש הך דתנן אלל לא במוקדשין לצורך הוא דאשמועינן חילוק: **צר מגיד הנשה.** דשלא לצורך תנייה דנוהג הוא דפשיטא לן דמשום דאקדשיה לא לפקע איסור גיד הנשה מיניה: **ולאו מי אוקימנא ליה.** צפרק גיד הנשה (לעיל דף פט): **בולדות קדשים.** דאתא לאשמועינן דחייב משום גיד ומוקדשין דכיון דאיסור מוקדשין קדים כדמפרש התם שזירת הולד קודמת לגידין איצטרך לאשמועינן דחייב איסור גיד וחייל עלייהו: ומשני מ"ט. דוחקת לאוקמה בהכי משום דהיה קשיא לך למאי הלכתא תניניהו והשתא אתו רבי אבין ורבי מיישא להקי' למימר לא תדחק לאוקמה בהכי דמעיקרא כי מקשת התם פשיטא לאו קושיא היא דהא איכא טובא דמתני שלא לצורך ואידי דתניניהו כל חדא וחדא צדאלא לצורך תנא נמי צהן צאריך שלא לצורך וה"ה למוקדשין אידי דתנייהו צולתו לצורך תנייהו נמי צהן שלא לצורך וכן צפני הבית משום אמו ואת בנו תנייהו צולתו וכן חולין משום ראשית הגז: (ה) שהרג את הנפש. ואח"כ מרד ונמנא צקן: **פטור מלשנה.** הואיל וצר קטלא הוא והכי דרשת ליה דקא בעי לשלח למקום הללה והפקר והאי לאו צר הכי הוא והכי דריש קרא שלח תשלח את הראוי לשלחו ואת שאין ראוי לשלחו אל תשלחו:

הדרן עלך ראשית הגז

(א) עני תוס' לקמן
קלט: ד"ה שכסוי הדס,
(ב) ולקמן קלט: (א) ולעיל
קל: (ד) ולעיל פט:
(ג) ז"ל מאי טעמא רש"ל,
(ד) לקמן קמ: (ז) ומכאן
עד סוף הפרק שייך עוד
לע"ה (ח) והא והא היא
כדכבא רש"ל (ט) לקמן
קלט: (י) ודברים כב,
(כ) ז"ל טהור. ר"מ,
(ל) לעיל פג, (מ) לעיל
פמ: (נ) לעיל פט:
(ס) לעיל קג, (ע) לעיל
קנה, (פ) ז"ל כל,
(צ) ויקרא כב, (ק) ז"ל
שר, (ר) כס"א לתא,
(ש) עין רש"ל, (ט) צפי
הקונטרס שפנינו אינו ועי'
רש"ל ורש"א, (ח) (מעלה
יב):

תורה אור השלם
1. שלח תשלח את האם
ואת הבנים תקח לך
למען ייטב לך והארבת
בבנים כב ז'
קמ"ב:

הנהגות הב"ח
(א) תוס' ד"ה כל דיכא וכו'
תימה כיון דהא דלן
חילוק בין חולין ומוקדשים
אינו אלל:

מוסף רש"י
משום דאיקרש פקע
ליה איסור. איסור גיד
הנשה נוהג צבתייהו משטה
שגזר (לעיל פט):

(א) ז"ק פח: ע"ש טט: כ"מ ו. ע"ז סא. ממורה ט. טו: ערכין סא. (ב) [נ"ל] דמקן. (ג) [נקמן קמא]. (ד) [ר"ה ו. ס] [נעל לטו]. (ה) [נ"ל והמקן]. (ו) מגילה. (ז) ר"ה ו. קיטין פ"א מ"א. (ח) ערכין כ.

תורה אור השל"ם

1. והקב"ה יהוה או חלם התלום והוא יומת כי דבר קרה על יד אלהים המוציא אתכם מארץ מצרים והפך מביית עבדים להדין מן הדרך אשר צוה יי אלהיך ללכת בה ובערתי דבר מן הארץ: דברים יג ו 2. כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת על האפרחים או על הביצים לא תחך האם על הגנים: דברים כב ו 3. ואיש כי יקדש את ביתו קדש ליי והעריבו הבתן בין טוב ובין רע כאשר יעריך אתו הבתן בן קיום: ויקרא כי יד לך דור מן דור לך הארץ ומלאה תבל וישבי בה: תהלים כד א 4. וחסב לו הבתן את מקסה הערך עד שנת היבל ונתן את הערך ביום ההוא קדש ליי: ויקרא כו כג

גליון הש"ס

גמ' הא מקמי דשמעיה. לעיל דף נט ע"א: רש"י ד"ה דמחבר הקרבה וכו' להביאו לעודה. ע"י מעילה דף יט ע"א בש"י ד"ה עד שאל וע"י לעיל דף כג ע"כ מוס' ד"ה והביאו:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] רש"י ד"ה אחי"ב ליה וכו' שום מלוא מייחב. כלל הס"ד ואח"כ מה"ד דמנא וכו'.

מוסף רש"י

פטור מלשלה. דכיון דנטול את הביצים הוא ליה קן מומן (לקמן קמא). נדר האומר הרי עלי עולה. ולאחר זמן הפרישה חייב באחריותה, נכסה האומר הרי זו ולא קבלה עליו (מגילה טו). ונפול הבית. קולט שהמזבח בו גזר (ערכין כ).

שילוח הקן פרק שנים עשר חולין

כר קטלא הוא. ומהיכן נמלט: וצערם הרע. מלוא על כל הפוגע במייב מיתה להציאן לז"ד כדי לצער רשעים מישראל: מי מייחב.

אפילו כשהוא חולין: אלא דהוא קן בעלמא. במקום שאין קניו לו והביצים אינן שלו דהא כל מקום שהביצים שלו אפילו ע"י זכיית חר המשתמרת לאדם שלא מדעתו משיב ליה מומן בהשאלת את הפרה (ב"מ 97 קב): אלא דאגביהו לאפרוחים. וזכה בהו ואקדשינהו ומלשלה את האס: והרי אהדיניהו. וחזרה האס עליהן: פטור מלשלה. דהא כיון דזכה בהו מומן קרינא בהו: אחי"ב ליה בשלות. כשמלאן ומשום דלקדשה בטר הכי לא פקע ליה שום מלוא מייחב. דמניא וכו' מוקדשים אין כסוי הדס נהוג בהן כדלמרינן בפרק כסוי הדס (נעיל 97 סג): משום שחטה שאינה ראויה שאסורים בהנאה: שחטה ואחר כך הקדישה חייב לכסות. דחיצוה דחיל עליה לא פקע: רב אמר. למרוי למתני: נמקדיש פירוס שובכו. גזלות שובכו למזבח לעולת נדבה ואחר כך כשגדלו אותן פירות מרדו וילאו וקנו במקום אחר דמעיקרא כי אקדשינהו ידיה הוו וכל הקדש עליהו והשמה דמלאן לאו מומן הוא ואי הוו חולין הוו מייחבי. והאי דנקט פירות ולא אמר מקדיש שובכו ענמנו משום דיוסיי איהן ראוין אלא כשהן קטנים ורב לא אמר למילתיה אלא בקדשי מזבח: דא מוקים ליה אפילו בקדשי נדק הבית. ואשמעינן רבותא דלע"ג דקדושת דמים בעלמא הוא פטור מלשלה כדלמרינן טעמא שאמה מלואה להביאו ליד גזר: לא פקעה קדושתיהו. במרתתן לא ילאו מכח הקדש: פקעה קדושתיהו. ומייחבי בשלות: לה' הארץ. אינן אבדין שכל מקום שהם של הקדש הן: הא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רב. הוה קים ליה כיון דמרתה פקעה לה קדושתה וכתר דשמעיה מרבי יוחנן דמרין ליה לה' הארץ ומלואה קבלה ממנו ומשום הכי פטור במקדש ואבד: הא דאמר רבי עלי. להביאו וכשהפרישה אחר כך נגנבו ואבדו לע"ג דבי גזר דרמנא הוא לא קיים נדרו: נדר האומר הרי עלי עולה. ואח"כ הפריש בהמה ואמר הרי זו לנדרי אס מתה חייב באחריותה הואיל ומעיקרא ארכבה אכתפיה: הכי קאמר עלי להביאו לעודה אבל בנדק הבית גמרו בהפרשתו ואי משום ללא הביאו ליד גזר הכל גזברים וזהו דלה' הארץ: וזו זה קרבן. לנדק הבית שאף הן נקראים קרבן כענין שנאמר (במדבר לא) ונקרב את קרבן ה' איש אשר מצא כלי זהב וקדושת דמים הם: שור זה עלי עולה.

ביון דמרדו פקעה קדושתיהו. שמעין מהכא דלוחים ומרגלים של חולין שמרדו בצעליהם והלכו להן הוו הפקר והמחויק בהן זכה דהא הכל היינו טעמא כיון דמרדו הוו הפקר ומייבין בשלות: דוקא מת ונפל דריתנהו. לאו דוקא נקט מת דהא שור אפילו נגנב או נאבד נמי חייב באחריותו שהוא קדשי המזבח ולרבי יוחנן נפל נמי לאו דוקא:

בר קטלא הוא אלא דלא גמר דיניה ובעי לאתוייה לבי דינא וקיומי ביה ובערת הרע מקרבך הני מוקדשין היכי דמי אילימא דהוה ליה קן בתוך ביתו ואקדשיה מי מייחב כ"י יקרא קן צפור פרט למזומן אלא דהוא קן בעלמא ואקדשיה ומי קדוש איש כי יקדיש את ביתו קדש אמר רחמנא (א)מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו אלא דאגביהו לאפרוחים ואקדשינהו והדר הדרניהו האי אפילו בחולין נמי לא מייחב (ב) דתנא (ג)נמל את הבנים והחזירן לקן ואח"כ חזרה האם עליהן פטור מלשלה אלא דאגביהו לאם ואקדשה והדרה מעיקרא

קלמ'

עין משפט נר מצוה

1 א מיי פיו מהלכות ערכין ה"ל כב: 2 ב מיי פ"ג מהל' שמיטה הלכה ז סמג עשין סה טושע"י י"ד סי' ל"ב פסיף ה: 3 ג מיי פ"ד שם ה"ל ג: 4 ד מיי פ"ד מהל' מעשה קדושת ה"ל ה: 5 ה מיי שם הלכה ה: 6 ו מיי שם הלכה ו 7 ז מיי שם הלכה ז ע"ש גדלמנר דמי זה עלי:

שיטה מקובצת

[א] דאיתמר מנה זה לברך הבית. נ"ב ע"י תוס' ערכין דף כ ב"ב:

אחייב ליה בשילוח מקמי דאקדשה דתניא ר' יוחנן בן יוסף אומר הקדיש חיה ואח"כ שחטה פטור מלכסות: שחטה ואח"כ הקדישה חייב לכסות שכבר נתחייב בכסוי קודם שיבא לידי הקדש רב אמר במקדיש פירות שובכו ומרדו ושמואל אמר במקדיש תרנגולתו לברך הבית בשלמא שמואל לא אמר כרב דקא מוקים לה בקדשי בדיק הבית אלא רב מאי טעמא לא אמר כשמואל אמר לך רב דוקא קפטרי משילוח כגון פירות שובכו קדשי מזבח נינהו דכיון דקדשי קדושת הגוף לא פקעה קדושתיהו מינייהו אבל במקדיש תרנגולתו לברך הבית דלאו קדשי מזבח דקדושת דמים בעלמא הוא כיון דמרדה פקעה קדושתיהו וחייבת בשילוח ושמואל אמר (א)כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתא דכתיב לה' הארץ ומלואה וכן אמר ר' יוחנן במקדיש תרנגולתו לברך הבית ומרדה אמר ליה רבי שמעון בן לקיש וכיון שמרדה פקעה ליה קדושתה אמר ליה בבי גזא דרחמנא איתא דכתיב לה' הארץ ומלואה ורמי דר' יוחנן רבי לקיש אדר"ש בן לקיש (ב) דאיתמר מנה זה לברך הבית ונגנבו או נאבדו רבי יוחנן אמר חייב באחריותו עד שיבואו לידי גזר וריש לקיש אמר כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה דכתיב לה' הארץ ומלואה קשיא דריש לקיש אדריש לקיש קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן דריש לקיש אדריש לקיש לא קשיא (ג)הא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רביה הא לבתר דשמעיה מר' יוחנן רביה אלא דר' יוחנן אדר' יוחנן קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן נמי לא קשיא הא דאמר עלי הא דאמר הרי זו מכלל דר"ש בן לקיש אע"ג דאמר עלי לא מחייב (ד)התניא (ה)איהו נדר ואיהו נדר נדבה נדר האומר הרי עלי עולה האומר הרי זו עולה הומה בין נדר לנדבה נדר מתה או נגנבה או שאבדה חייב באחריותה נדבה מתה או נגנבה או שאבדה אינו חייב באחריותה אמר לך ריש לקיש הני מילי קדשי מזבח דמחוסר הקרבה אבל קדשי בדיק הבית דלאו מחוסר הקרבה אע"ג דאמר עלי לא מחייב (ו)והתנן האומר שור זה עולה בית זה קרבן מת השור נפל הבית אינו חייב באחריותו ישור זה עלי עולה בית זה עלי קרבן מת השור ונפל הבית חייב לשלם ה"מ היכא דמת השור ונפל הבית חייב לשלם דליתנהו אבל היכא דאיתנהו כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה דכתיב לה' הארץ ומלואה אמר רב המנונא הכל מודים בערכין אע"ג דאמר עלי לא מייחב מאי טעמא דלא מיתמר ליה בלא עלי היכי לימא לימא ערכי אמאן לימא ערך פלוני אמאן מתקיף לה רבא לימא הריני בערכי הריני בערך פלוני ועוד תניא רבי נתן אומר (ז)ונתן את הערך ביום ההוא קדש לה' מה תלמוד לומר לפי שמצינו בהקדשות ומעשרות שמתחללין על מעות שבחולין נגנבו או שאבדו אינן חייבין באחריותן יכול

אע"ג דלמנר זה כיון דקאמר עלי עלי להביאו קאמר וכן צבית לנדק הבית למוכרו להביאו דמיו ליד גזר: אבל היכא דאיסנהו. כגון מעות שאבדו כי גזר דרמנא איתנהו ואס הוליאן הגנב הוא מעל ועליו לשלמן להקדש: בערכין. האומר ערכי עלי והפריש ערכו: דלא מיתמר ליה בלא עלי. דלא אפשר למימר הרי זה בשלמן ערך דהא עדיין לא קבל חובת ערך עליו: דאי נימא ערכי. ולא עלי אמאן רמי האי נדר לשלומי: אס אמר ערך פלוני. ולא אמר עלי אמאן רמי: ועוד תניא. דמייב באחריותו: ונסן אס הערכך. צפודה שדה מקנה מן הערכין כמיב וחשב לו הכהן את מעות הערכך עד שנת היובל ונתן את הערכך הו"ל למכחז ונתן אותו או ונתנו מה ש"ל הערכך ש"מ אערכין קמהדר: לפי שמצינו בהקדשות ומעשר שני שהן מחללין על המעות. כשהפריש פדיונו ואבד אינו חייב באחריותן דהא כתיב ויפק חמישית כסף ערכך עליו והיה לו [ויקרא טו] ולא כתיב ציה נתינה אלא משפרישו ואמר הרי זה מחולל על זה נקרא ערך להקדיש דמיו וילא לחולין ההקדש: יכול